

Michael Robotham

Door mijn ogen

Vertaald door Joost Mulder

2014
DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Voor Charlotte

BOEK ÉÉN

Gisteren, op de trap
Kwam ik een man tegen die er niet was
Vandaag was hij er weer niet
Ik wou dat hij de aftocht blies

Toen ik vannacht om drie uur thuiskwam
Stond de man me op te wachten
Maar toen ik rondkeek in de hal
Zag ik hem niet – dat is toch raar?
Ga weg, ga weg en kom nooit meer terug!
Ga weg, ga weg, en sla niet met de deur...

– WILLIAM HUGHES MEARNES (1875-1965)

Ik werd verliefd en ik volgde haar, dat is alles wat je hoeft te weten. Haar haar had de kleur van in glas gevangen honing en naar school had ze elke dag een ander lint in, iets waar de meeste meisjes van haar leeftijd overheen waren gegroeid. De winter had haar een prachtige bleke teint gegeven, maar haar wangen waren rood van de kou. Ze streek haar haar achter haar oren en verplaatste haar rugzakje van haar linker- naar haar rechterschouder.

Ze zag me niet. Ze wist niet eens dat ik bestond. Ik dook niet weg in portieken en hield me niet tegen muren gedrukt. Ik hield mijn pas niet in als zij dat deed en ik versnelde niet als zij de hoek om ging. Ik volgde in haar voetstappen, bekeek de wereld door haar ogen. Ze droeg een marineblauwe blazer en een geruite rok die rond haar dijen zwierde en enkelsokjes die uit haar glimmend gewreven zwarte lakschoentjes piepten.

In East Didsbury namen we de trein en stapten uit op station Burnage. Daarna namen we op Fog Lane de bus tot aan Wilmslow Road. Op Claremont Grove kocht ze warme patat bij het Butty Full Café en likte de azijn en het zout van haar vingers, de nagels tot op het leven afgekloven.

Marnie Logan was degene die de schokkerige geboorte van mijn verbeelding in gang zette. Marnie Logan was degene die, in de donkerste dagen waarin ik geen hoop meer bespeurde, mijn leven betekenis gaf.

Ik heb de aandenkens nog – de haarlokken, een lint, een gebruikte lipgloss, een ooring en een leren armband uit Marokko – dingen die ik allemaal bewaar in een glimmend houten doosje. Op een hoopje bij elkaar lijkt het zomaar wat bijeengeraapte rommel, achtergelaten door logees, of uit de naden van de bank tevoorschijn gekomen voorwerpen. En toch vertellen ze stuk voor stuk een verhaal en getuigen ze van de keren dat het bijna misging, van de kleine overwinningen, de vluchtige momenten van pure blijdschap. Ik kan niet uitleggen wat ik voel als ik ze bekijk – de trots, de schaamte, de tederheid en de vreugde.

Ik ben de belangrijkste figuur in Marnies leven, maar dat weet ze nog niet. Ik ben de incomplete gestalte aan de rand van haar foto's en de schaduw in haar ooghoek die telkens als ze achteromkijkt verdwijnt. Ik ben de geest die achter haar gesloten oogleden danst en de duisternis die

mee knippert als zij knippert. Ik ben haar naamloze verdediger, haar onbezongen held en de dirigent van haar symfonie. Ik ben degene die haar bespiedt.

Op haar veertiende droomde Marnie Logan van een huwelijk met Johnny Depp of Jason Priestley, gevolgd door een lang en gelukkig leven in een huis met een statig trappenhuis en een enorme koelkast vol Marsrepen. Op haar vijfentwintigste droomde ze van een huis met een lage hypotheek en een grote tuin. Nu zou ze al blij zijn met een flat op de begane grond met werkend sanitair en zonder muizen.

Terwijl ze op de overloop even blijft staan pakt ze twee plastic tassen met boodschappen over in haar handen en strekt en buigt haar vingers voordat ze haar klim vervolgt. Elijah loopt voor haar uit, iedere tree hardop aftellend.

‘Ik kan tot honderd tellen,’ zegt hij met een ernstige blik.

‘Ook tot honderd en één?’

‘Eh... nee.’

‘Waarom niet?’

‘Dat is te veel.’

Elijah weet hoeveel treden het is van de hal naar de bovenste verdieping van het flatgebouw (zevenennegentig) en hoe lang het duurt voordat de elektronische schakelklok uitfloept en het trappenhuis in het donker zet (vierenzestig) als je niet snel genoeg bent, en hoe je de voordeur met twee verschillende sleutels van het slot doet: de gouden sleutel boven, de grote zilveren onder.

Hij duwt de deur open, rent door de gang naar de keuken en roept Zoë's naam. Ze geeft geen antwoord, aangezien ze niet thuis is. Ze zal wel in de bibliotheek zijn of bij een vriendin, hopelijk aan haar huiswerk, maar waarschijnlijk niet.

Op de deurmat ziet Marnie een envelop liggen. Ongestempeld en ongeadresseerd. Hij komt van haar huisbazen, de heer en mevrouw Brummer, die beneden op de tweede verdieping wonen en in Maida Vale nog vier flats bezitten. Hoewel dat hen tot vermogende men-

sen maakt, bewaart mevrouw Brummer nog altijd kortingsbonnen en laat ze in de supermarkt anderen wachten terwijl ze de koperen muntjes uittelt die ze in hersluitbare plastic zakjes bewaart.

Marnie legt de brief in een la bij de andere laatste waarschuwingen en aanmaningen. Vervolgens pakt ze de boodschappen uit, eerst de koude dingen, waarmee ze de koelkast bijvult. Elijah tikt met zijn vinger tegen de vissenkom, waarin een eenzame goudvis, in zijn sloomheid gestoord, een rondje door zijn leefwereld zwemt en weer tot rust komt. Dan rent hij naar de voorkamer.

‘Waar is de televisie, mammie?’

‘Die is stuk. Ik laat hem maken.’

‘Nou mis ik *Thomas de Trein*.’

‘Dan lezen we maar een boek.’

Marnie vraagt zich af sinds wanneer ze zo gemakkelijk liegt. Er gaapt een gat in de hoek van de kamer waar de tv heeft gestaan. De pandjesbaas heeft haar negentig pond gegeven, wat net genoeg was voor de boodschappen en de elektriciteitsrekening, maar voor veel meer ook niet. Als ze haar tassen heeft uitgepakt dweilt ze de vloer op de plek waar de koelkast heeft gedruppeld. Een mechanisch piepje maant haar de deur dicht te doen.

‘Mama, de koelkast,’ roept Elijah, die in haar kledingkast zit te spelen.

‘Weet ik,’ reageert ze.

Na een doekje over de gespikkelde grijze aanrechtbladen te hebben gehaald gaat ze zitten, doet haar sandalen uit en masseert haar voeten. Hoe moet dat nu met de huur? Ze kan zich de flat niet veroorloven, maar andere woonruimte ook niet. Ze loopt twee maanden achter. Sinds de verdwijning van Daniel heeft ze geleefd van het beetje spaargeld dat ze hadden en van geld dat ze van vrienden had gekregen, maar na dertien maanden is het gedaan met het geld en de vrijgevigheid. Meneer Brummer knipoogt niet meer naar haar, en zegt ook geen ‘snoes’ meer. In plaats daarvan komt hij elke vrijdag binnenvallen, loopt hij door de flat en eist hij dat ze over de brug komt en anders maar moet vertrekken.

Marnie rommelt in haar portemonnee en telt biljetten en munten. Ze heeft achtendertig pond en wat kleingeld – niet genoeg voor de

gasrekening. Zoë moet nieuw beltegoed hebben, en nieuwe schoenen voor school. En dan heeft ze volgende week ook nog een excursie naar het British Museum.

Er zijn nog meer rekeningen – Marnie houdt een lijstje bij – maar ze vallen allemaal in het niet bij de dertigduizend pond die ze een zekere Patrick Hennessy verschuldigd is, een Noord-Ier bij wie iedere zangerige stembuiging een dreigement inhoudt. Het was Daniels speelschuld. Het geld dat hij vóór zijn verdwijning had verspeeld. Het geld dat hij had vergokt. Volgens Hennessy betekende zijn verdwijning niet dat de schuld van tafel was. En hoe vaak ze ook betoogt dat ze het niet heeft, smeekt of met de politie dreigt, de schuld gaat er niet mee weg. In plaats daarvan wordt de schuld doorgegeven zoals een genetisch kenmerk via iemands DNA. Blauwe ogen, kuiltjes in je wangen, dikke dijen, dertigduizend pond: van vader op zoon, van man op vrouw... In Marnies engste dromen is de Noord-Ier een licht in de verte dat door een lange, smalle tunnel komt aangesneld, kilometers ver weg, maar steeds dichterbij. Ze kan het rommelen onder haar voeten en de luchtdrukverandering voelen, niet in staat te bewegen, als aan de grond genageld.

Hennessy kwam twee weken terug bij haar langs, wilde met alle geweld Daniel zien en beschuldigde Marnie ervan dat ze hem verborgen hield. Met zijn voet tussen Marnies deur legde hij haar de economische principes van zijn bedrijfstak uit en liet ondertussen zijn ogen langs de welvingen van haar lichaam gaan.

‘Het is een fundamenteel menselijk trekje, het verlangen om in het verleden te leven,’ zei hij tegen haar, ‘om een paar zorgeloze uren lang te doen alsof alles weer zal zijn zoals het was, maar de tandenfee en de paashaas bestaan niet, Marnella, en het wordt tijd dat grote meisjes volwassen worden en hun verantwoordelijkheid nemen.’

Hennessy haalde een door Daniel ondertekend contract te voorschijn. Marnie stond erin genoemd als hoofdelijk aansprakelijk voor zijn schulden. Ze zei dat ze van niets wist. Ze probeerde ertegenin te gaan. Maar de Noord-Ier zag de dingen enkel in zwart-wit – het zwart de handtekening, en het wit een laken dat Marnies lichaam zou bedekken als ze verzuimde te betalen.

‘Vanaf nu werk je voor mij,’ kondigde hij aan terwijl hij met ge-

spreide vingers haar nek tegen de muur drukte. Ze zag een verdwaald voedselrestje tussen zijn tanden zitten. ‘In Bayswater heb ik een boekingskantoor. Jij komt bij hen in de boeken. De helft van wat je verdient gaat naar mij.’

‘Wat bedoel je met een boekingskantoor?’ zei Marnie schor.

Hennessy leek haar naïviteit grappig te vinden. ‘Dat moet je erin zien te houden. Dat vinden de klanten leuk.’

Marnie begreep het. Ze schudde haar hoofd. Hennessy hief zijn andere hand en drukte met zijn duim onder haar oorlel, precies achter haar kaakbeen, in haar nek en vond de zenuw.

‘Hij wordt de *nervus mandibularis* genoemd,’ legde hij uit terwijl er in Marnies rechterzij een verblindende pijn opvlamde die haar blik wazig maakte en haar ingewanden deed verslappen. ‘Het is een drukpunt dat is ontdekt door een vechtsportleraar. De politie gebruikt het om mensen in bedwang te houden. En het laat nog niet eens een blauwe plek achter.’

Marnie kon zich niet op zijn woorden concentreren. De pijn be-roofde haar van alle andere zintuigen. Eindelijk liet hij haar los. ‘Ik stuur morgen iemand langs om je op te pikken. Laat wat foto’s maken. Wat vind je ervan?’

Hij dwong haar hoofd omhoog en omlaag.

‘En haal het niet in je hoofd om naar de politie te stappen. Ik weet in welk verpleeghuis je je vader hebt gestopt en naar welke school je kinderen gaan.’

Marnie schuift de herinnering ter zijde, laat de ketel vollopen en pakt een Tupperware-bakje met glutenvrije spaghetti bolognese uit de koelkast, wat zo’n beetje het enige is wat Elijah tegenwoordig nog lust. Hij is blij. Hij huilt niet. Hij glimlacht voortdurend. Hij weigert alleen aan te komen. ‘Groeiachterstand’ noemen de artsen het, maar iets officiëler heeft hij coeliakie. Als hij niet eet groeit hij niet, en als hij niet groeit...

‘Ik moet vanavond weg,’ zegt ze tegen hem. ‘Zoë past op je.’

‘Waar is ze?’

‘Ze zal zo wel thuiskomen.’

Haar dochter is vijftien. Onafhankelijk. Met een eigen willetje. Prachtig. Rebels. Gekwetst. Adolescentie en hormonen zijn ook

zonder tragedie al moeilijk genoeg. Alle kinderen vernietigen hun jeugd door te snel volwassen te willen worden.

Vanavond gaat Marnie vijfhonderd pond verdienen. De helft gaat naar Hennessy. Wat er overblijft is genoeg om de rekeningen te betalen en zal morgenmiddag op zijn. Haar geld verdwijnt in het putje, in plaats van te circuleren.

Terwijl ze bij de gootsteen staat kijkt ze naar de tuin beneden haar, met daarin een spartelvijver en een stel kapotte schommels. Een windvlaag geeft een zwiep aan de takken en laat bladeren opwarrelen. De meeste burens in het flatgebouw kent ze niet. Dat krijg je als je boven en naast en tegenover mensen woont, maar nooit mét hen, niet samen. Zonder degenen aan de andere kant van de gestuikte muur ooit te zien zal ze hun stofzuigers tegen de plinten horen tikken en hun onbeduidende ruzietjes en favoriete tv-programma's horen en hun hoofdeinde tegen de gedeelde muur horen bonken. Hoe komt het toch dat seks klinkt of er iemand aan het klussen is?

Achter in de tuin, voorbij het pad en de bergingen, ligt nog een tuin en staat nog een ander flatgebouw. Meneer Das woont op de vijfde verdieping. Elijah heeft hem die naam gegeven omdat zijn grijze haarlok hem deed denken aan Das uit *De wind in de wilgen*. Marnie had een eigen naam voor hem bedacht nadat ze meneer Das op een keer naakt voor zijn keukenraam had zien staan, met zijn ogen half dicht en zijn hand heftig op en neer bewegend.

Een paar dagen geleden is er in het flatgebouw naast haar iemand overleden. Marnie stond uit het raam te kijken toen ze de ziekenauto zag stoppen die het lichaam kwam ophalen. Volgens mevrouw Brummer, die iedereen in Maida Vale kent, was het een oudere vrouw die al langere tijd ziek was. Had ik haar niet moeten kennen? had Marnie zich afgevraagd. Was ze eenzaam gestorven, zoals een hoogbejaarde wiens lijk pas na maanden wordt gevonden, als een van de burens eindelijk klaagt over de stank?

Na de geboorte van Elijah zette Daniel een babyfoon naast zijn wiegje, waarna hij vrijwel direct ontdekte hoeveel andere ouders in de buurt dezelfde hadden gekocht, met dezelfde frequentie. Ze hoorden het geluid van slaapliedjes en speeldoosjes en zogende moeders en vaders die in de kinderkamer in slaap vielen. Marnie

had het gevoel dat ze volslagen vreemden bespioneerde, maar had zich ook merkwaardig verbonden en in contact voelen staan met deze mensen, die zonder dat ze het beseften hun ervaringen met haar deelden.

Elijah is gestopt met eten. Marnie probeert hem nog een hap te laten nemen, maar zijn lippen verstarren tot een dunne streep. Ze tilt hem uit zijn kinderstoeltje en hij loopt achter haar aan naar de slaapkamer, waar hij toekijkt terwijl ze zich klaarmaakt. Hij houdt haar ondergoed tegen het licht met zijn hand onder de stof.

‘Je kijkt er dwars doorheen,’ zegt hij.

‘Dat moet ook.’

‘Waarom?’

‘Gewoon, omdat het moet.’

‘Mag ik je rits dichtdoen?’

‘Deze jurk heeft geen rits.’

‘Je ziet er heel mooi uit, mammi.’

‘Lief dat je dat zegt, jongen.’

Ze kijkt in de spiegel en draait zich half om, trekt haar buik in en houdt haar adem vast, waardoor haar borsten goed uitkomen.

Niet slecht. Er is nog niets gaan zakken of rimpelen. Ik ben iets aangekomen, maar ook dat is prima.

Op andere dagen ziet ze hetzelfde spiegelbeeld en haat ze het genadeloze licht, of ziet ze gebreken waar ze ook minder streng zou kunnen zijn.

Op de gang hoort ze de voordeur open- en dichtgaan. Zoë laat haar schooltas in de hoek van haar kamer neerploffen en schopt haar schoenen uit. Ze loopt naar de keuken, waar ze de koelkast opendoet en zo uit het pak een paar slokken melk neemt. Terwijl ze haar mond afveegt loopt ze blootsvoets naar de woonkamer. Ze schreeuwt.

‘Waar is godverdomme de tv?’

‘Niet zo grof jij,’ zegt Marnie.

‘Hij is stuk,’ zegt Elijah.

Zoë staat nog steeds te schreeuwen. ‘Hij is helemaal niet stuk, zeker?’

‘We kunnen best een paar weekjes zonder tv.’

‘Weekjes?’

‘Als de verzekering over de brug komt kopen we een nieuwe, dat beloof ik je. Een grote flatscreen met kabel-tv en alle filmkanalen.’

‘Het gaat altijd over het verzekeringsgeld. Die komen echt niet over de brug.’

Marnie komt de slaapkamer uit, haar schoenen in haar hand. Haar dochter staat nog steeds naar de lege plek te staren waar de tv heeft gestaan. Haar blonde krullen hangen los, opkrullend naar het licht.

‘Dat kun je niet menen,’ zegt Zoë.

‘Het spijt me,’ zegt Marnie terwijl ze haar dochter een knuffel probeert te geven.

Zoë schudt haar van zich af. ‘Het spijt je helemaal niet. Aan jou heb ik niks!’

‘Zo praat je niet tegen me.’

‘We hebben geen computer. We hebben geen internet. En nu hebben we godverdomme ook geen tv!’

‘Wil je niet zo vloeken?’

‘Weken?’

‘Ik zei toch dat het me speet?’

Zoë draait zich vol walging om en slaat haar slaapkamerdeur achter zich dicht. Elijah is stil geworden. Hij hoest en zijn hele lijfje trilt. Zijn borstkas schokt al de hele dag op en neer. Marnie voelt aan zijn voorhoofd. ‘Heb je keelpijn?’

‘Nee.’

‘Vraag Zoë maar of ze je temperatuur.’

‘Mag ik opblijven?’

‘Vanavond niet.’

‘Hoe lang blijf je weg?’

‘Niet lang.’

‘Ben ik nog wakker als je thuiskomt?’

‘Dat hoop ik niet.’

De deurbel gaat. Marnie drukt op de knop van de intercom. Een schermpje gloeit op. Quinn staat op de stoep.

‘Ik kom eraan,’ zegt ze tegen hem terwijl ze haar handtasje en sleutels pakt. Ze klopt op Zoë’s deur en houdt haar gezicht tegen het geschilderde hout.

‘Ik ga. Het eten staat op het vuur.’

Ze wacht. De deur gaat open. Zoë heeft een korte broek en een haltertopje aan. Eén oordopje zit in haar oorschelp geklemd, het andere bungelt omlaag. Ze omhelzen elkaar. Een fractie langer dan anders. Een verontschuldiging.

Elijah wringt zich langs Marnie en werpt zich in de armen van zijn zus. Zoë pakt hem moeiteloos op, zet hem op haar heup en blaast een lipscheet in zijn hals. Ze draagt hem naar de woonkamer en kijkt uit het grote erkerraam naar beneden.

‘Je bent waarschijnlijk de enige serveerster in Londen die met een chique auto wordt opgehaald.’

‘Het is een bar, geen restaurant,’ zegt Marnie.

‘Met een chauffeur?’

‘Hij staat bij de deur.’

‘Een uitsmijter?’

‘Zo zou je het kunnen noemen.’

Marnie controleert de inhoud van haar handtas. Mobieltje. Lippenstift. Oogpotlood. Traangas. Sleutels. Alarmnummers. Condooms.

‘Neem Elijahs temperatuur op en geef hem Calpol als hij verhoging heeft. En laat hem plassen voordat je hem naar bed brengt.’

Terwijl ze de trap af loopt trekt ze haar jurk op over haar heupen om gemakkelijker te kunnen lopen. Beneden in de hal trekt ze hem weer omlaag. Er gaat een deur open. Trevor gluurt vanuit zijn flat naar buiten en doet de deur verder open.

‘Hai, Marnie.’

‘Hai, Trevor.’

‘Ga je de hort op?’

‘Ja.’

‘Werken?’

‘Hmm.’

Trevor, die begin dertig is, heeft een magere borstkas en een beginnend buikje en sproeten op zijn neus en wangen. Hij heeft een koptelefoon om zijn nek hangen waarvan het snoer tussen zijn knieën bungelt.

Marnie werpt een blik op de buitendeur. Quinn houdt niet van wachten.

‘Ik heb nieuwe muziek aangeschaft,’ zegt Trevor. ‘Heb je zin om te luisteren?’

‘Ik heb nu geen tijd.’

‘Ander keertje dan.’

‘Misschien.’

‘Prettige avond,’ roept hij.

‘Ook zo.’

Ze voelt zich schuldig. Trevor vraagt haar telkens of ze zijn muziek wil horen of een dvd komt kijken. Soms gebruikt ze zijn computer om e-mailtjes te versturen of iets op te zoeken, maar ze blijft nooit hangen. Trevor is de conciërge, die de tuin doet en het algemeen onderhoud. Hij is ook wat Daniel altijd een ‘zuiger’ noemde, iemand die de energie uit een kamer zuigt. Andere mensen zijn ‘kacheltjes’, omdat ze warmte afgeven en je je in hun bijzijn energiek en blij voelt.

Quinn vermorzelt een sigaret onder een gepoetste zwarte brogue. Hij houdt het portier niet open voor Marnie. In plaats daarvan laat hij zich achter het stuur glijden en trapt op het gaspedaal. Nors, stil. Marnies maag maakt een leeg knorgeluid. De boeker van het bureau zei dat ze niet moest eten als ze ging werken, omdat dat haar een opgeblazen gevoel zou geven.

Op Harrow Road aangekomen zigzagt Quinn agressief tussen het verkeer door.

‘Zeven uur precies, had ik gezegd.’

‘Elijah is verkouden.’

‘Dat is mijn pakkie-an niet.’

Marnie weet drie dingen over Quinn. Hij heeft een Geordie-accent, hij heeft een grote pijpsleutel in het deurvak naast zijn stoel zitten en hij werkt voor Patrick Hennessy. Dit is pas Marnies derde avond. Iedere keer heeft ze haar maag voelen branden en haar handpalmen klam voelen worden.

‘Is hij een vaste klant?’

‘Een nieuwkomer.’

‘Hebben jullie hem nagetrokken?’

‘Uiteraard.’

Marnies beste vriendin Penny had haar op het hart gedrukt dat ze

dat soort vragen moest stellen. Penny had ervaring. Na de universiteit werkte ze als escortmeisje op de momenten dat ze geen fotosessies had, omdat die haar niet genoeg opleverden voor haar creditcardschulden en haar voorkeur voor designerkleding. Marnie was ontzet geweest. Ze had Penny gevraagd wat het verschil was tussen escortwerk en prostitutie.

‘Ongeveer vierhonderd pond per uur,’ antwoordde Penny, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was.

Marnie doet de zonneklep omlaag en bekijkt haar make-up in het spiegeltje. Is dit nu mijn leven, vraagt ze zich af. Voor geld mijn benen wijd doen. Een babbeltje maken met rijke zakenlieden, doen alsof ze betoverd is door hun charme en geestigheid. Patrick Hennessy wip voor wip terugbetalen. Het is niet wat ze had verwacht of zich had voorgesteld, niet toen ze net zo oud was als Zoë nu, of toen ze met Daniel trouwde, of toen ze hem zo plotseling kwijtraakte. Op haar zeventiende wilde ze journalist worden, coverstory’s schrijven voor de *Tatler* of de *Vogue*. Ze nam genoeg met een baantje in de reclame en was aankomend tekstschrijver. Ze genoot. Werd zwanger. Nam ontslag.

Zelfs niet in haar ergste nachtmerries was het in haar opgekomen om voor een escortbureau te werken. En hoe vaak ze zichzelf ook wijsmaakte dat het niet voor altijd was – nog maar een paar weken, tot het geld van de verzekering binnenkwam – het weerhield de vlinanders er niet van om duikvluchten te maken in haar buik.

Slechts twee mensen waren ervan op de hoogte: Penny en professor O’Loughlin, de psycholoog bij wie Marnie in therapie is. De rest van haar vrienden en familie denkt dat ze een nieuwe baan heeft, als parttime manager in een van de betere restaurants. En als diezelfde vrienden met afgezaagde vergelijkingen komen dat ze ‘zichzelf prostitueren’ in hun banen in het bedrijfsleven, knikt Marnie alleen maar en denkt: stelletje eikels.

Op The Aldwych houdt de auto stil voor Bush House. Een hotelexportier steekt het trottoir over en doet Marnies portier open. Ze steekt twee vingers in de lucht, wil dat hij even wacht. De portier trekt zich terug, werpt een blik op haar enkels en laat zijn ogen van haar enkels naar de zoom van haar jurk dwalen.

Quinn pleegt een telefoontje.

‘Goedendag, meneer, ik wil even bevestigen dat Marnella zo bij u is... sorry voor het oponthoud... Kamer 304... Vooraf betalen in contanten... Vijfhonderd voor een heel uur... Ja, meneer, ik wens u een prettige avond.’

Marnie bekijkt zichzelf nog een keer, haalt haar vingers door haar haren en bedenkt dat ze ze had moeten wassen.

‘Hoe oud klonk hij?’

‘Boven de achttien.’

‘Waar ben jij straks?’

‘In de buurt.’

Marnie knikt en steekt de straat over, haar hoofd omlaag en met ingehouden adem. De portier begeleidt haar naar binnen en wenst haar een goede avond. Escortmeisjes zijn niet welkom in dure hotels, maar worden gedoogd zolang ze zich maar elegant genoeg kleden en in de foyer of de bar geen gasten aanklampen. Er zijn protocollen. Niet rondhangen. Als je niet meteen ziet waar de liften zijn, loop je door en doe je net of je weet waar je heen gaat. Die dingen heeft Quinn haar verteld, samen met de andere regels: eerst afrekenen, hou je mobieltje bij de hand, geen bondage, tenzij de klant degene is die wordt vastgebonden, extra tijd is extra geld.

Op de derde verdieping bestudeert ze de kamernummers. Voor de deur waarvoor ze blijft staan probeert ze zich te ontspannen en praat ze zichzelf moed in. Met één knokkel klopt ze zachtjes aan. De deur gaat direct open.

Ze glimlacht zedig. ‘Hallo, ik ben Marnella.’

De klant is eind veertig, met een smal gezicht en een merkwaardig ouderwets kapsel, met een scheiding rechts. Hij loopt op blote voeten en draagt vrijetijdskleding.

‘Owen,’ zegt hij onzeker terwijl hij de deur verder opendoet.

Marnie trekt haar jas uit, inmiddels volledig in haar rol. Quinn had haar gezegd zelfverzekerd te doen en de touwtjes in handen te nemen. Laat de klant niet merken dat je nerveus bent of nieuw in het vak. Owen probeert niet te staren. Hij pakt haar jas aan, met trillende handen. Hij rommelt met een kleeerhangertje en vergeet de deur van de kledingkast te sluiten.

‘Wil je iets drinken?’

‘Mineraalwater graag.’

Op zijn hurken zittend doet hij de minibar open. Ze kan de bleke, dooraderde huid boven zijn hielen zien.

‘Ik vergeet altijd waar de glazen staan.’

‘Op het bovenste plankje,’ zegt Marnie.

‘O ja.’ Hij houdt ze omhoog. ‘Jij weet zeker wel de weg op dit soort plekken.’

‘Pardon?’

‘Hotelkamers.’

‘O ja, daar weet ik alles van.’

‘Sorry, ik bedoel niet dat...’

‘Weet ik.’ Ze schenkt hem haar opgeverfde glimlach en nipt van haar drankje. ‘Luister, Owen, voordat we beginnen moeten we eerst afrekenen. Dat is een van de regels.’

‘Maar natuurlijk.’

Hij reikt naar zijn portefeuille, die glad gesleten is en de kromming heeft aangenomen van zijn achterwerk.

Marnie voelt zich onpasselijk worden. Ze haat dit onderdeel. De seks is maar seks, kan ze zichzelf wijsmaken, maar door het geld wordt het iets smoezeligs en oerouds. Het zou geen commerciële transactie moeten zijn als er lichaamssappen en hotelkamers aan te pas komen. Owen telt het geld uit. Marnie loopt de kamer door en laat het stapeltje bankbiljetten in haar jaszak glijden. In de kleerkast ziet ze een plastic stomerijhoes hangen.

Terwijl ze het voorpand van haar jurk gladstrijkt draait Marnie zich om naar Owen en wacht tot hij aanstalten maakt. Hij klokt zijn drankje weg, stelt voor om een muziekje op te zetten en zet de cd-speler aan. Het is een oud liedje. Als hij omkijkt staat Marnie zich uit te kleden.

‘Dat hoeft niet te doen.’

‘We hebben maar een uur,’ zegt ze.

‘Dat weet ik, maar we kunnen ook gewoon wat praten.’

Ze knikt en gaat op de rand van het bed zitten, zich pijnlijk bewust van zichzelf in haar lingerie. Owen neemt naast haar plaats, op een centimeter of dertig afstand. Hij is een dunne man met grote handen.

‘Ik heb dit nog niet eerder gedaan,’ zegt hij. ‘Ik bedoel niet dat ik dit nog nooit heb gedaan... Ik ben geen homo of zoiets... Ik ben hetero. Ik heb zat vrouwen gehad. Ik ben vader, daarom vind ik dit ook moeilijk... met jou zijn.’

‘Dat snap ik,’ zegt Marnie.

‘Mijn moeder is net overleden,’ zegt hij abrupt.

‘Wat erg. Was ze ziek?’

‘Al heel lang... kanker.’

Marnie heeft geen zin om zijn levensverhaal te horen of ervaringen uit te wisselen.

Owen bestudeert de rug van zijn handen alsof hij de sproeten telt. ‘Ik heb dit al heel lang willen doen, maar mijn moeder zou het niet hebben begrepen. En ze leek het altijd door te hebben als ik loog. Het valt niet mee om voor iemand te zorgen.’

‘Ik begrijp het,’ zegt Marnie.

‘Echt?’

Marnie geeft naast haar een tikje op het bed, wenkt hem dichterbij.

‘Zou je met me willen dansen?’ zegt hij ineens.

‘Ik ben geen goede danser.’

‘Ik kan het je voordoen.’

Owen staat op en strekt zijn armen uit. Marnie legt haar linkerhand op zijn schouder en voelt dat hij zijn hand om haar middel legt. Voor ze er erg in heeft staan ze te dansen, heupbeen tegen heupbeen, haar lange roze vingernagels begraven in zijn vuist. Ronddraaiend. Zwevend. Het is geen grote kamer, maar ze botsen niet tegen het meubilair.

Marnie voelt zich klein in zijn armen, als een ouder nichtje dat met haar oom danst.

‘Ik heb sinds mijn trouwdag niet meer gedanst,’ lacht ze. ‘Maar zo goed kon mijn vader het niet.’

Owen laat haar zwierig achterovervallen en glimlacht om haar glimlach.

Marnie richt zich op en ze delen een moment van aarzeling over de volgende stap. Marnie schuift de bandjes van haar hemdje opzij, dat van haar schouders omlaag glijdt tot rond haar enkels. Door-

gaans krijgt ze rond dit moment een compliment over haar borsten, maar Owen heeft niets gezegd. Zijn ogen lijken omsloten door rimpels. Hij keert zich af. Er is iets veranderd tussen hen. De moed is hem in de schoenen gezonken.

‘Kleed je maar weer aan.’

Gegeneerd bedekt Marnie zichzelf en loopt naar de minibar. Ze schenkt zichzelf een drankje in – whisky dit keer, puur.

‘Je hoeft niet te blijven,’ zegt Owen.

‘Je hebt betaald.’

‘Dat weet ik, maar je hoeft niet te blijven.’

‘Waarom ga je niet even naar de badkamer om je op te frissen? Daar knap je van op.’

Als de deur zich sluit slaat Marnie het beddengoed terug. Ze pakt een condoom uit haar handtas en legt het op het nachtkastje. Het is haar derde avond, en ze begint te leren dat iedere klant anders is. Haar eerste was een zakenman uit de Midlands die voor een beurs in het Earl’s Court Exhibition Centre gehouden beurs in Londen was. De tweede was een chic klinkende dertiger uit de City, een man die thuis in Hertfordshire een vrouw en twee kinderen had zitten. Nu is het een man van middelbare leeftijd met een moedercomplex die geplaagd wordt door schuldgevoelens. Erger nog: zijn schuldgevoel blijkt aanstekelijk en heeft haar eigen gevoel van schaamte vergroot.

Haar oog valt op een onder het bed weggestopte plastic winkeltas. Als ze hem met haar teen opendruwt ziet ze een paar gepoetste zwarte leren schoenen en twee enveloppen. Op de ene staat: *Laatste wilsbeschikking en testament*. Op de tweede: *Voor wie dit leest*.

Beide enveloppen zijn niet gesloten. Marnie slaat de flap terug en kan beneden de vouw een regel lezen.

Het spijt me dat ik deze laffe uitweg kies, maar ik heb iemand verloren van wie ik heel veel hou en ik zie geen andere uitweg uit mijn lijden. Zorg alsjeblieft goed voor mijn kinderen...

Marnies ogen schieten de kamer door. Het pak van de stomerij. De schoenen.

Owen staat in de deuropening van de badkamer.